

Ara que fa vint anys

(Suite eivissenca, 1994)

per Julio Herranz

ALESHORES, UNA ILLA

Quina veu va menar el meu pas
cap a un indret antic i nou
on la bellesa infecta l'ànima?

Com saber-ho ara, després
de cels i inferns alternatius
amagats en la pell i en els ulls
amb la tendresa d'una bufetada?

Aleshores, jo no sabia que una
[illa
podria ser un pou de llum
on el desig naufragaria
cercant un signe de fosc altiu
que obrís els crits blaus dels
[plaers.

Abans de decidir el camí de
[sortida
ja era perdut i condemnat sense
[remei
a la tasca de desfullar la por
amb les mans ferides de
[llampecs.

De cop i volta, el meu destí
[ombrívol.

DAVANT EL COS

No hi ha res més a fer
que escoltar-lo, esperant
de la pell el judici clar
que obri les branques de la nit.

No hi ha res més a fer
que envoltar-lo amb mans,
suor, tendres pecats i pors
fins que la llum esclati.

No hi ha res més a fer
que deixar-lo envellir
sense dogmes, el cor lleuger
i els sentits disponibles.

Davant el cos,
no hi ha res més a fer
que estimar-lo desesperadament.

MÉS A PROP

Llibres amics al voltant d'una
[idea.

Desafiament i joc, vers a vers,
la meva ploma és una altra veu
amb el mateix sentiment.

A flor de llengua i, estimant-la,
a flor de pell. Ressò de germanor
com veinatge acollidor i lliure.
Llar on la música troba

[paraules
reversibles al cor
i desitjoses d'anar més lluny.

Gest que no sé d'on ve,
potser de tu, illa oberta
al tràfec de gent multicolor
que aquí troben el que duen
[dins...

Per dir-ho curt:
ofrena d'un foraster agraït.

JULIO HERRANZ